

Uši a Vítr

ROZHOVOR: PA.WELL | POESIE: SIMONA HALMAZŇOVÁ | PŘÍLOHA: HOMÉR | COMICS: VENDULKA | BLOG: J.E.F. | AKT: NIKOLA MUCHA | RECENZE | KOMENTÁŘE | PROGRAM

Rozhovor: Pavel „pa.well“ Malý

Pavel Malý (nar. 1973), muzikant a promotér z Mělníku. Fanoušek alternativní a undergroundové muziky. Zakládající člen kapely Postižená oblast a otec dvou chlapců Zbyňka a Františka.

Pavle, kapela Postižená oblast funguje s menšími přestávkami od roku 1995. Jaká tehdy byla hudební scéna na Mělnicku? Dělal jste už tehdy nějaké akce?

My jsme byli v 90. letech v docela živém kontaktu s neratovickými kapelami jako Wolfgang Lederer, který opět hraje

i vystupuje, Megajazz a Cirk Nienastie. Z této scény vzešla docela známá kapela Bumfrang3. A je to vlastně i okruh lidí, kteří nejprve provozovali, snad se dá říci, že kultovní, Starý mlýn v Byšicích a nyní jsou aktivní pod značkou Sakraphon. Tady myslím zejména Zbyňku Moravce a třeba i Honzu Jimmyho Poláka. S ostatními kapelami v regionu jsme moc v kontaktu nebyli, snad to bylo dané rozdílným hudebním zaměřením. Je ale pravda, že před založením Oblasti jsme měli pár zkoušek s klukama, kteří později založili kapelu Anyway. Tu budeš asi znát. I když už svou činnost ukončila, ve své době byla celkem populární nejen u nás, ale jezdila i tour po Evropě. Společnému uskupení jsme říkali Čukí bukr a jediné naše vystoupení v hospodě na okraji Mělníka tehdy neskončilo našim zbitím jenom proto, že jsme nad štangasty měli bezpečnou početní převahu. Samozřejmě jsme i pořádali nějaké akce u nás v regionu, ale nejznámější a nejoblíbenější akcí byl festival Stodola, který v Pístině u Stráže nad Nežárkou pořádal náš bývalý člen Vláďa Špulák. Na přelomu 90. let a let nultých tohoto tisíciletí šlo spíš o festival mělnických a dalších regionálních kapel, v druhé fázi festivalu od roku 2007 už byly ambice vyšší a mohl jsi zde natrefit na zajímavá jména i odjinud jako Skrytý půvab byrokracie, Nedělní lidé atd.

Pavel Malý, Koncert POOB U zlatého kola, r. 2010
Foto: Vladimír Vlnek

Pokračování na straně 2

Za lubem: Proč nemám rád OSA

Možná je členství v OSA zdánlivě výhodné, to bylo členství v komunistické straně taky. Přesto se našli lidé, kteří se těchto výhod z morálních důvodů zřekli. Necht si laskavý čtenář uvědomit, že vedle oficiální kulturní scény bude vždy existovat kultura na okraji, kulturní scéna jíž se cítím součástí, scéna, která žije bez dotací, bez smluv s OSA, bez oficialit, scéna, která žije skutečně nezávisle a přestože se nikterak elitářsky neuzavírá, žije svým způsobem sama pro sebe. Nemyslím si že je příliš požadovat, aby se OSA zaobíral svými ovečkami a přestal se srát do undergroundu, tím nemyslím nějakou pomyslnou nálepku kterou za sebou někteří vláčí, přestože se svého druhu stali dávno mainstreamem.

Více na straně 9

Reportáž: LES

Po dva dny 29. a 30. listopadu 2013 probíhal v brněnském klubu Boro retrospektivní festival bilanující patnáct let festivalu Krákor a jedenáct let vydavatelství Ears&Wind Records. Z akce přinášíme fotografie a reportáž.

Více na straně 6

Prase

Má duše je jako květina
Ne, není tak nevinná
ale je neskutečně křehká
a rozpadá se
A dříve či později ji sežere
nějaké to prase

Simona Halmažňová na straně 5

Recenze: YLO

Rousínovská kapela Ylo-Africký slon vznikla již v roce 1988 a od dob vydání jejich první desky Domestifikace jižních věcí uplynulo již 17 let, což bylo

v době posledního koncertu kapely Dunaj, kde zpíval bývalý člen Ylo Jiří Kolšovský. Pro Ylo je typický nezaměnitelný hlasový projev Břetislava „Jima“ Jelínka, který v brněnském klubu Boro v roce 2012 oslavil své šedesáté narozeniny. Více na straně 8

Nic nelámat přes koleno

Jak se tyto akce u Vás vyvíjí? Podle pozvání, co mi posíláš, vím, že jich je dost – např. Memoriál Marka Vojtíška, vašeho zesnulého zpěváka.

Ano, Memoriál je ale docela specifická akce pořádaná spíš pro kamarády Máry Vojtíška. Zatím jsme vždy zvali nějaké zvučnější jméno tuzemské alternativní muziky a k němu nějaké místí borce. Významnější je podle mého názoru promotérská činnost kluků ze Sakraphonu, kteří pořádají celkem pravidelně dvě až tři větší akce ročně a zvou kapely z celých Čech i ze zahraničí. Letos to byl festival Vysoká 2013, Říjnové neděle s neratovickou nádražkou a chystá se také už letitý Vánoční randál. Já jsem letos začal pořádat nepravidelný festival Konfrontace. Zatím se podařily dva koncerty, jeden „psychedelický“, kde zahráli Bumfrang3 a B4, a jeden revivalový, kde zahrála Magma revival a Velvet Underground revival. Povedené akce, řekl bych. Nyní chystám koncert, kde vystoupí dua a jedním z nich bude stoprocentně Kontroll.

Poprvé jsem vás viděl v brněnském klubu Boro v roce 2007 v rámci Potulné akademie. Od té doby jste zvaní víceméně každoročně (Boro, Krákor, Skalák). Jak myslíš, že se liší scény v Brně a na Mělnicku?

Brněnská scéna je určitě kompaktnější, lidé víc drží pohromadě. Alespoň takovým dojmem to na mě působí. O žádné mělnické scéně se asi nedá hovořit, vyjma samozřejmě Sakraphonu a ten v sobě pojí

aktivity momentálně asi 5 kapel spíš z Polabí než z Mělnicka. Otra vez z Lysé nad Labem, noAR+IST z Neratovic, Bumfrang3 ze Všetat a Přívor, Oblasti z Mělníka. Jen Zborcené Harfy Tón má frontmana z jiné galaxie, kterému sekundují borci z ostatních sakraphonických kapel.

Vyhovuje vám spíše hraní v klubech nebo na otevřených scénách?

Nám rozhodně víc vyhovuje klubové prostředí. I když musím říci, že např. otevřený prostor Skalákova mlýna, který díky svému půdorysu působí také spíš klubově, nám vyhovoval skvěle. Podobné to je se sevřeným prostorem pódia a nejbližší části hlediště v současné lokaci Krákoru v Ostopovicích. Slyšel jsi nás, takže víš, že to celou dobu „nehrneme“, ale máme tam i tišší experimentálnější kousky a ty lépe vyniknou právě v komorním klubovém prostředí.

Jaký máš nejlepší a nejhorší zážitek z některého z vašich vystoupení?

Nejlepším zážitkem asi bude naše první vystoupení v Boru v roce 2007. Vůbec jsme nečekali tak vřelé přijetí. Přestože v klubu nebylo právě narváno, sklídili jsme nečekaně mnoho pozitivních ohlasů a prodali dokonce 7 kusů našeho tehdy aktuálního cd „42“. Prodej CD je celkem vypovídající veličina o úspěchu koncertu a prodaných 7 CD je pro nás od té doby nedostížitelně nastavená laťka.

Nejhorším zážitkem obvykle bývá střet

s „nekonečnými kapelami“ na festivalech. Asi to znáš, kapela hraje, zdá se jí, že to publikum žere (a leckdy i právem) a neřeší, že je nějaký rozpis, že v zákulisí čeká nějaká další kapela atd. V tomhle pro nás bylo celkem frustrující setkání s kapelou Harry Fotr na Okurkově mlýně, s A bude hůř v Neratovicích nebo s Nuck Chorris Gang v Mikulčicích.

Máš nějaké zásadní hudební inspirace? Co Tě v poslední době oslovilo?

Zásadních hudebních inspirací mám samozřejmě spoustu. Alternativní a undergroundová muzika mě zajímá už 20 let a za tu dobu jsem viděl docela dost koncertů. Kdybych měl zmínit pár jmen, která mně něčím inspirovala, budou to Neubauten, Zappa, Beefheart, Sonic Youth, Coil, Residents a desítky dalších. Z českých a moravských kapel to bude Dunaj, UJD, Chardima, PPU, Psí vojáci... prostě taková ta klasika plus například Národní třída nebo Duševní hrob. Ten mám obzvlášť rád.

Času na intenzivní poslech už teď tolik není. Kdybych měl zůstat u nás, pak pro mě byl významným impulzem loňský střet s texty Inaua na festivalu Branka v Bečvárech. Dále pak květnový koncert B4 na festivalu Konfrontace. A poslední dobou jsem opravdu příjemně překvapen produkcí Políš. Z toho, co jsem slyšel, mě potěšily nové desky Rukou naší Dory, Sousedů i „Skrýtáků“. Na Skalákově mlýně jsem si koupil Hrozně vydané Vaším labellem Ears&Wind records a také to nezní špatně.

Postižená oblast na domovském festivalu Stodola v roce 2010. Foto: Vladimír Vlnek.

Jak jste vlastně došli k názvu Postižená oblast? Mám dojem, že jste původně začínali jako víceméně metalová kapela? Nebo se pletu?

Ha. Ano, původně jsme začínali s Mejlou Veselým jako metalové duo Damokles. Zrovna jsme u našich doma „točili novou desku“, když na Národní třídě dostávali studenti na držku. Pak se to ale všechno vyvinulo trochu jinak hlavně po seznámení s Michalem Skivojem Vojířem, který na mě měl ve své době iniciační vliv a se kterým jsme s Mejlou měli kapelu Marnost nad marnost. Snažili jsme se původně přiblížit kapelám jako ZNC, Stará dobrá ruční práce atd. Nakonec jsme však skončili u docela divokých experimentů s houslemi, violoncellem a spoustou červeného vína.

Na prvním ročníku Alternativy jsem se seznámil s Vládou Špulákem a s ním a Mejlou jsme někdy v roce 1994 začali zkoušet po různých sklepeních, bytech, hospodách a dokonce v bývalém pionýrském domě... Mára Vojtíšek s námi chodil na zkoušky jako divák tak dlouho, až jsme ho postavili k mikrofonu. Když jsem pak v pětadevadesátém dostal od cukrovaru služební byt, hned jsem z jednoho pokoje udělal zkušebnu a začali jsme zkoušet opravdu intenzivně už se saxofonistou Edou Šmídem a kytaristou Honzou Čapkem. To už jsme se jmenovali Postižená oblast a v roce 1996 jsme začali celkem pravidelně hrát.

A název? Ten je samozřejmě převzat z knihy Stopařův průvodce po galaxii od Douglase Adamse. Můžu jen každému doporučit přečtení té knihy, protože je zde spousta informací o tom, jak je důležité vědět, kde máš ručník.

První desku (s názvem 42) jste nahráli v roce 2007 a vydali ve vydavatelství Pepy Jindráka Polí5. jak hodnotíš tuto desku a celé toto období nyní?

Náš původní záměr nebyl nahrát desku. Chtěli jsme si jen udělat „lepší“ pracovní nahrávku a zjistit, jak nám to vlastně zní. Protože však výsledek předčil naše očekávání, dotočili jsme zbytek tehdejšího materiálu a vydali desku jako jeden z prvních vydavatelství počínů Polí5. Určitě se nechci od těch písniček nijak distancovat, patří k určité fázi vývoje zvuku kapely a deskou „42“ jsme shrnuli předchozích 10 let činnosti kapely, ale jsem rád za posun, který jsme od roku 2007 prodělali, a současný materiál považuji za to nejlepší, co jsme za těch skoro 20 let udělali.

Od té doby vyšel jeden singl a jeden živák. Nechystáte další studiovku?

Tak to opravdu chystáme. Rádi bychom se někdy v únoru nebo březnu 2014 vypravili do studia a zachytili současný materiál na desku, na jejímž vydání jsem už domluven s Pepou Jindrákem.

Nemůžu si neuvědomit, jak se hudebně i personálně vyvíjíte. Je to přirozený vývoj?

Já myslím, že je. Nikde v tom nemůžu najít nic nepřirozeného nebo snad nadpřirozeného. Jak názorové rozpory ve vnímání reality, tak křížovatky, kde se rozejdou přátelé a nakonec i smrt patří k životu, a proto jsme nyní personálně tam, kde jsme. A nakonec i hudebně. Nic neláme přes koleno a nejdeme do toho s tím, že teď by bylo fajn udělat písničku, která bude znít „nějak“. To, co hrajeme, z nás padá samo a je to konglomerát našich hudebních zkušeností, možností a záměrů. Nemáme problém hrát dupavou Wie Fast a po ní experimentální Samotu. A to i přesto, že vnímáme, že všeobecně jsou skočnější songy přijímány daleko více, a to i „alternativním“ publikem.

Kde jste přišli na vašeho nového bráče Filipa Jakše? Pamatuji si ho z kapely Degtukas.

O Filipovi budu mluvit rád. Je to jeden z mála lidí, ze kterých mám za poslední dva roky více méně jen radost. Také si ho pamatuji z Degtukas. A asi by u toho i zůstalo, kdybych neměl to štěstí a nedomluvil se s Michalem Milkem na hraní v noAR+IS+, kde jsem bubnoval od začátku roku 2012 až do letošních Boskovic, kde jsem hrál s N++ naposledy. Filip hraje v noAR+IS+ na basu, a tak jsem měl možnost s ním zažít docela dost koncertů a cest za nimi. Chvilě zábavné i chvíle poučné.

Někdy v průběhu léta 2012 jsem dospěl k rozhodnutí nabídnout Filipovi místo frontmana v POOB a zatím se tento krok jeví jako dobrý nápad. Filip je nejen velmi talentovaný člověk, který hrál nebo hraje souběžně s POOB a N++ v dalších hudebních projektech (jeho sólo projekt Asstma vyhrál letošní Malou Alternativu!!!), ale je to i nesmírně obětavý a pozorný kámoš do nepohody.

Letos jste hráli na Konci léta u Skaláka – byl to výborný koncert. Říkals mi, že bys chtěl do kapely ještě jeden melodický nástroj, nějakébo mělnickébo Pepu Klíče. Trvá to?

Ohó, Pepu Klíče bych opravdu rád. Jen mám obavu, že on je trochu jiná liga. Ale vážně, další dechový nebo smyčcový hudební nástroj by se mi určitě moc líbil. Jediný problém vidím v koordinaci zkoušek a hraní. Už teď je to na hraně, protože musíme synchronizovat tři rodinné životy a jeden poměrně vytížený umělecký. Neumím si představit, že bychom se „ladili“ ještě s dalším člověkem. Jednou z možností je, že si Filip koupí nebo postaví fagot, na nějž umí hrát. To bych pak asi vrátil blahem, protože mám ten nástroj rád od doby, kdy jsem ho viděl živě používat kapelou Do Shaska!

Jak probíhají vaše zkoušky? Přinese někdo nápad nebo vše vzniká v kolektivu na místě? Kdo vybírá texty? Čerpali jste většinou

z Ivana Wernische či Josefa Hanzlíka. Jak je to s texty v současnosti?

To je různé, někdy nasazujeme muziku na můj existující sampl, někdy přinese kytarový motiv Martin, někdy vzniká písnička kompletně improvizací na zkoušce. Texty už v současné době vybírá pouze Filip. Dříve jsem to dělal víceméně já a tomu odpovídaly i nálady písniček. Filip má trochu jiný vkus, a řekl bych, že i větší rozhled, a kapele tahle změna rozhodně prospěla. Nově zpracovávané texty nejsou také žádné veselé říkanky, ale ten rozměr je jiný, širší, hlubší.

Kromě toho, že svoje nahrávky distribuujete za velmi příznivé ceny, je také nabízkíte zdarma ke stažení. Jaký máš názor na volné stabování, vlastnictví hudby, autorský zákon a vůbec organizaci OSA?

Kupodivu nejsem nijak vyhraněný a už vůbec ne militantní. Mně osobně vyhovuje dělat hudbu jako koníčka a neměl bych problém s tím, kdyby někdo pouštěl naše písničky v rádiu a spíš by mě překvapilo, kdyby nám za to někdo chtěl platit. Mám radost, když vidím, že si někdo naše výtvo-ry zdarma stahuje ze stránek Sakraphonu, protože se tím muzika dostává mezi lidi, a také vím, že opravdové zájemce napadne kapelu podpořit koupí originálního CD tak, jako to dělám u podobných kapel já. Chápu ale určitou nervozitu profesionálních muzikantů, kteří mají své rodiny a hypotéky a samozřejmě se snaží vytvářet tlak na veřejnost a kasírovat, kde se dá. OSA je, řekl bych, jen nátlakovou organizací s neuvěřitelnou režíí, která to vše zastřešuje a procesuje. Mě to nijak významně neirituje, protože se mě to vlastně dotýká jen letmo. Muzikanti, o které se zajímám, v OSA organizovaní nejsou. Alespoň doufám.

Máš ještě něco za lubem?

To opravdu mám. Nechci teď nikomu mazat med kolem huby, ale říkám si, že je na místě docenit aktivity, které Vy, kluci z Brna, vyvíjíte. Řekl bych, že z pohledu nekomerční české a moravské muziky se jedná o jedinečné věci a myslím tím zejména organizaci několika festivalů ročně, pravidelných večerů Potulné akademie atd. Festivaly pořádáte v různých lokalitách a jsou to i docela velké akce, na nichž dochází k setkávání kapel z opravdu vzdálených koutů republiky. Já si neumím představit, že bych například v Praze a okolí mohl slyšet docela zajímavé Špinavé spodní prádlo, které jsem si užil na jednom z minulých ročníků Krákoru. Takovou osvětovou činnost tady v okolí nikdo nedělá a je velkým požehnáním pro fanoušky okrajových žánrů, že máte stále dost sil na další a další akce.

Otázky: Honza Bartoň
prosinec 2013

Značeno cestou: JEF's blog

nad ránem sen, přijeli jsme do malé vesničky, jakoby někde poblíž Onšova, hostitelem je nějaký můj vzdálený bratranec nebo přítel, vcházíme do jejich usedlosti, v místnostech na zemi je sláma, na dvoře hodně bláta i jiného nepořádku, pozornost se soustřeďuje na psa běžícího v tom nepořádku sem a tam, uvědomuju si, že v obci bydlí taky moje babička, ale má už přes devadesát, kdoví, jestli ještě žije nebo jak se jí v takovém věku daří, nakonec vycházíme na náves a zjišťuju, že hned první domek na kraji obce, nízký s modrou malbou na způsob žudra kolem dveří, je ten její, babička je ovšem čiperná, vychází hned ze dveří, bez problémů mě poznává, ptám se jí taky, co čte, prý Kantovu Kritiku čistého rozumu, zdá se jí ten Kant hodně „zbožný“, což mě sice udivuje, ale nijak to nekomentuju, vracíme se do původní usedlosti, díváme se z okna na rybník, kolem probíhá debata o tom, jaká to je řeka, která z rybníka vytéká, účastníci se dohadují, zda Dráva nebo Sáva, vidím náhle jakoby vnitřním zrakem mapu, na níž je značena „Sáva“, což hned dávám k lepšímu s jistotou, že tomu tak skutečně je, nikdo neprotestuje, po rybníce plavou kachny s mladými káčaty, mezi nimi poletují ohromní otakárci fenykloví, které vidím krásně barevné (žlutá!), chvílemi usedají kachnám na hřbety, jsou velcí, přinejmenším jako ty kachny, „bratranec“ odjíždí do nedaleké nemocnice, která se nachází v obci Rýmařov, vysvětluju jakémusi malému, asi desetiletému příbuznému, že pak je ještě jeden, „slzský“ Rýmařov, dívám se oknem na říčku, která vytéká z rybníka, pohled mizí v přílehlé krajině v jejích meandrech –

*J. E. Frič, 21. 9. 2013
Brno, Alfa Passage, 9:23*

jak psát a neopakovat se? a přesto psát, o životě, který se (ne)opakuje, cesta ze Z. do B. se zkrátila na hodinu a půl celkem pohodlného cestování, kde potřebuju být o hodinu nebo o dvě dříve? nic mě nenapadá, vločky času sněží dál, pravidelně, zdánlivě jako by se nic nedělo, nic neodčinitelného, nic nenávratného, nechutné fronty u pokladen supermarketu v půl osmé večer, proč? zboží jakés takés dodají, na placení si počkej, víme, že neutečeš, a téměř každodenní vybafnutí, „máte B. kartičku?“ nemám, nikdy jsem ji neměl a ani ji nechci, chtěl jsem si to kdysi napsat na prázdnou účenku, aby mě u pokladny tím dotazem neobtěžovali, neudělal jsem to, jen v hospodě vykládal, gestikuloval, teď jen – nezdvořile ovšem – mlčím a skládám jídlo do tašky, nemám sil už na tu – v jádru agresivní – otázku odpovídat, nechci se s nikým bavit o ničem, co mám a co nemám, tady jsou peníze, vemte si je a dejte mi pokoj, zamýšlím se poslední dobou nad zvuky a hluky, nad nejrůznější hudbou, nad něčím, co bychom dříve nikdy za hudbu nepokládali, dnes hranice nejsou, v postmoderním změtení je stejně všechno jedno, čeho se chytit? něčeho se přece musíme držet, abychom jakkoli vrávoravě mohli pokračovat (k pokladně), pamatuju si dobře, jak se staří děsili rockové avantgardy v 60tých letech, Yves Montand tehdy platil za klasiku, elektrické kytary byly ztřeštěným vybočením, ale vyrostli jsme v něm, ty kytary rozechvěly dny mladosti něčím skutečným, co bylo i je, co trvá, mám před sebou spoustu stran psaní o postmoderně i moderně, co z toho vyčíst pro sebe? k čemu je mi citování Lyotarda, Welsche, Zygmunta Baumana? žádné zkoušky z toho nebudu skládat, jen k věcem, které mají životodárné jádro, se mohu obracet, abych nepropadal pocitům marna a zbytečnosti, jsou to jen jakési berly, přidržovací lešení, které slouží jen jakýmsi „diskurzům“, jejichž skutečný smysl mi většinou uniká, jdu jednou postranní uličkou k Pasázi A. a vzpomenu na básníka Petra Kabeše, víc než milovníka Hermana Melvilla, jeho přímo nassavače, degustátora, autora mnou rovněž milovaného: „Je moudrost, která je hořem: ale je hoře, které je sílenstvím.“ anebo „Jakési nepochopitelné sladké tajemství leží na tomto moři, jehož něžně hrůzné oddychování jako by hovořilo o duši skryté pod hladinou – podobně jako ono legendární vlnění efezského trávníku nad pohřbeným Janem evangelistou. ... Ó, travnaté lučiny! Ó, věčně zelené, nekonečné krajiny v duši! Ve vás – třeba jste už dlouho vyprahlé smrtícím suchem života pozemského – ve vás se mohou ještě lidé provalovat jako mladí koně v jeteli jitrně svěžím a na několik málo prchavých okamžiků cítit na sobě chladnou rosu nesmrtného života! Kdyby

tak Bůh dopřál, aby tyto pozeňané, klidné okamžiky trvaly věčně! Ale smíšená a směšující se vlákna života tkají osnovu a útek. Klidné chvíle jsou zkříženy bouřemi, bouře na každý klidný okamžik. V tomto životě není stálého, nezvratného pokroku. Nepostupujeme po pevných stupních, abychom si na posledním odpočinuli: od nevědomého kouzla dětství přes nepřemýšlivou víru chlapectví do pochybovačství doby dospívání (náš společný ortel), a pak skepsí, a potom nevěrou až ke konečnému spočinutí věku mužného v uvážlivém klidu slova kdyby. Ne! Sotva to máme za sebou, již tím kruhem probíháme znovu; a jsme dětmi, hochy a muži a kdyby – na věky. Kde leží konečný přístav, z něhož nikdy více nevyplujeme? V jakém uneseném ovzduší pluje svět, že se jeho neznavenější vůle nikdy neunaví? Kde je skryt otec tohoto nalezence [plavčík Pip]? Naše duše se podobají sirotkům, jejichž neprovdané matky zemrou při jejich porodu; kdo je naším otcem, to tajemství leží s nimi v hrobě, a tam musíme, abychom se je dověděli.“ (Moby Dick) – nedlouho před smrtí Petra K. jsem se ptal jeho ženy „jak se daří Petrovi?“ – „Ale – nechce se mu žít,“ říká, – vyprávím to jinému básníku, básníku Bítovskému, a ten ihned – s hořkým zasmáním ovšem – oduší: „Je těžké žít, když se člověku chce, natožpak...“ a tak jdeme, za Petrem K., za Janem B., za Martinem J., i milovník knih zvaný „Fosgen“, s nímž mne tolik spojovalo, nás před několika dny předešel, – ale nač končit chmurně, život je taky radost, veselí z té veškeré absurdity, a volec (koho?) a krotkých novin, které jsou k nečtení, v autobuse dostávám Lidovky, je úterý, Ludvík Vaculík stále ještě tluče do psacího stroje, je to obdivuhodné, čtu důsledně, ač se nic nového nedozvídám, ale proč by ne? co na těchto slovech může zestárnout, na slovech, která zde závěrem ocituju přímo z L. V.: „Mám na gauči jednu stálou rekvizitu – Bibli. Není to ze zbožnosti, je to sbírka osudů a situací, já to někdy otevřu a beru to jako nápovědu k něčemu. Udělám to i teď: Kristus před pontským Pilátem. Ten na něm nenachází vinu, vidí v něm filozofa, kazatele. Chce ho tedy propustit, ale lid nadává. Byl takový zvyk, že lidem propustil nějakého viníka. Nabízí jim Krista, ale lid řve: ‚Barabáše nám vydej!‘ Barabáš byl opravdu zločinec, dokonce vrah. Pilát jim ho propustil. Jak vidíte, lid je nenapravitelný.“ – A pak řekněte, že na světě není veselo! –

*J. E. Frič, 22. 10. 2013
Brno, Alfa Passage, 21:30*

Sépiovou kostí

*Simona Halmažňová (*1985 ve Vítkově), pochází ze Suchdolu nad Odrou, nyní žije v Ratiboři. Vystudovala speciální pedagogiku, pracovala jako učitelka, vychovatelka, i v profesi s debilním názvem: referentka nepojistných sociálních dávek. Nyní sociální pracovníce v azylovém domě pro matky s dětmi. Vlní se v rytmu orientální hudby, nesnáší dokonalost a překvapení. Depkařka, co má ráda pivo, vítr a vůni čerstvě zapálené cigarety.*

Láska, život, smrt

Život je těžký
lidi jsou svině
láska je kurva
ve vlhkém klíně

Láska je kurva
co přeráží hnáty
Život je bludiště
s ostnatými dráty

Život je bludiště
kde čeká smrt
A za každým rohem
nějaký zmrđ

Za každým rohem
mě čeká rána
Snad ještě dočkám se
dalšího rána

Posedlá zvrhlostí

Vyhrň si rukávy
a dej mi pěstí
Sundej mi kalhotky
Zažiješ štěstí
Nemocná drzostí
Nevíš, co se mnou
Posedlá zvrhlostí
Duši mám temnou

Měsíční noviny

Ticho

Byla jsem v lese
a potkala ticho
Mluvilo na mě
já ho slyšela
Mluvilo na mě hlasem ptáků
a bilo mě křídly do čela
„Ty hloupá, proč by ses věšela?!“

In vino veritas

S tajemným úsměvem
a kočkou na klíně
Odmítám hledati
svou pravdu ve víně
In vino veritas
Vždyť to jsou kecy
Radši se přesvědčím
tak nalej deci

Děvka

Jedna noc,
žádná láska,
jen trapné pohyby
jsem snad děvka?
Tak to bezpochyby!

Jedna rána

Jedna rána
a nic víc
Jedna rána
a není nic
Zmizí pláč
a zmizí smích
Zmizí jiskra z očí Tvých
Spánek, z něhož není probuzení...
Byl tu život
a už není

Jsem svině

Kotě mi slastně přede v klíně
a zahání duše splín
Neví o mně, že jsem svině...
Stačí, že já to vím

Různí lidé

Žijí ve mně různí lidé
Kdo je správný a kdo zlý?
Vím, že má chvíle jednou přijde...
A přijde brzy, prý...

Čekání

Čekám...
a stále nic
Čekám...
řvu z plných plic
že polibek na tvář je málo!
Čekám...
a hovno se stalo

Neschopná

Myslíte si, že jsem neschopná,
a tak házíte mi pod nohy klestí
Jenže já dokážu vzít do ruky nůž
a přejet si s ním po zápěstí

Ztracené mládí

Chci jít pozpátku a hledat svoje mládí
Ztracené pohledy mužů
co po nadrech hladí
Stojím však na místě...
Ba ne! Jdu vpřed!!!
... 26 let...

Poslední

Poslední slza na dlani,
za oknem trapné svítání
Mé slunce už stejně nevyjde
Ztratila jsem život
a nevím kde

Reportáž: LES – Krákor retrospektiva

Jedenáctiny vydavatelství Ears&Wind records se letos slavily 29. a 30. listopadu v brněnském klubu Boro dvoudenním festivalem pod tajemným názvem LES nabitým hudbou, poezií, filmovými projekcemi, performancemi, nabláženými i nenabláženými vstupy, zkrátka vším, co k takovéto skvělé podzemní akci patří. Proč zrovna LES, to se můžete, až budete mít možnost, zeptat přímo agilního šéfa Ears&Wind records pana Igora Látala, pro nás známé Fida, a pokud této možnosti nevyužijete, tak si poslechněte šedesátoušestou Psi hodinu na rádiu Dráták, kde vám to Fido ze záznamu sám poví.

Začínalo se v pátek 29. v 17 hodin s deseti prodanými vstupenkami v předprodeji performancí sdružení filmařů Kunst macht frei, kteří oděni do rouch vzývali svatého šiváZe a promítli nám svůj vtipný filmový počín. Potom už moderátor večera Marek Sobola uvedl prvního účinkujícího Záviše, který nejen, že zahrál největší pecky svého repertoáru, ale se slovy chvály i pokřtil znovuvydání svojí první knihy Oběšený Petr u E&W Records. U křtu mu asistovali Erik Tóth a Havran, který Oběšeného Petra ozdobil svými grafikami. Následovali stále se zlepšující domácí Nicmoc kvintet, po nich milí hosté z Prahy Skrytý půvab byrokracie v čele s charismatickým Jakubem Židem. Dále třebičský psychedelic band Mongolovy městské sady, oslavující na Lesu dvacáté výročí od svého vzniku křtem desky Rouno pelichá. Tato deska vydaná u E&W records ve speciální sběratelské edici 30 ks, k dnešnímu dni již rozebraná, obsahuje pravěké skladby Mongolů. Rouno jsem spolu s kluky z kapely pokřtil já. Třešničkou na dortu večera byli předchůdci Skrytého půvabu byrokracie – již zaniklí Ginnungagap. Tito v rámci jedinečného vystoupení uvedli své album Jsem životu děvkou. Jeho křtu se nekonvenčním způsobem ujala básnířka a performerka Jana Orlová a pokřtila ho zlatým deštěm, zvolna stékajícím až na podlahu klubu Boro.

Druhý den po avizované neúčasti Narajamy nevystoupila ani Sibérija. Obě skupiny zastoupil spolehlivý STbend. Mezi produkcí nejlepší brněnské alternativy Hrozně pokřtil démonický Emir Chali s neméně démonickým Fidem retrospektivní fotoknihu s DVD mapující dění loňských oslav desátého výročí E&W records. Po Hrozně nastoupilo nenapodobitelný Špinavý nádobí, který předvedlo takovej bigboš, že roztančilo i dnes již pamětníka Miru Olšanského. Závěr večera, a také celého retrospektivního festivalu LES, připadlo Kabaretu Dr. Caligariho, a ten v rámci ladění nástrojů na malou chvíli doprovodil i okouzlujícího Marka Sobolu, tentokrát bohužel bez rudé košile, aby si zavzpomínal jaké to bylo, když ještě hrávala jeho Kapela Sobola.....

Ivoš Krejček

popisky k fotografiím:

1. bubeník a tvůrce bubnů Pepiq v třebičské psychedelické kapele Mongolovy městské sady.
2. křest reedice Oběšeného Petra – na snímku Havran, Eric a Záviš.
3. duet Křížáka a jeho děťátka během skladby Červené smích kapely Špinavý nádobí.
4. Roman Plischke, Jakub Žid a Pepa Jindrák – trio otců zakladatelů Skrytého půvabu byrokracie, a také nedílná součást smečky Ginnungagap, která se po létech sešla k živému vystoupení kvůli křtu svého archivního kotouče.

*fotografie: Zdeněk Vykydal
více fotografií: spodniproudy.cz*

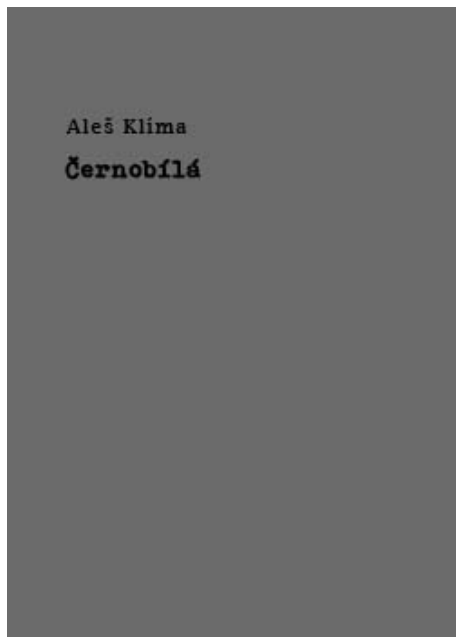

Dřevěná cikáda

ALEŠ KLÍMA

ČERNOBÍLÁ

Samonáklad, 2013, kniha

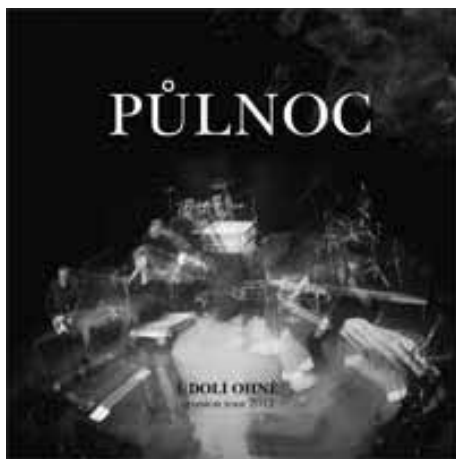

Sbírka kladenského básníka Aleše Klímy, kterou pokřtil v Brně na Potulném dělníkovi na sklonku roku 2013. Designově skvěle zpracovaná kniha: „Upíjení jedu“ – v designu Zuzany Knoblochové. „Opilé dítě“ – v designu Dagmar Šubrtové. Celkem 46 a 38 básní v mistrně zvládnutém podání. Doporučujeme!

PŮLNOC

Údolí ohně

Guerilla records, 2013, CD

Půlnoc vznikla na troskách tehdy se rozestých The Plastic People Of The Universe v roce 1988. Po pěti letech se rozpadá i Půlnoc, aby v roce 2011 jednorázově připomněla památku svého zakladatele a hudebního skladatele Mejly Hlavsy. Nadšená odezva publika poslala kapelu na koncerty ještě na přelomu let 2011/2012 – a právě na tomto turné vznikla živá nahrávka, která ukazuje, že písně Mejly Hlavsy nezeštírlý ani po 20 letech, naopak! Nadupaný

koncert v délce takřka 80 minut předkládá všechny stěžejní písně, které znějí jako kdyby byly napsány včera! + bonusy.

TOMÁŠ VTÍPIL

SYNTAX ERROR

Samonáklad 2013, boklet+MP3 download, Druhé sólové elektroakustické album hudebního maniaka Tomáše Vtípila se opět vyznačuje nadhledem a ironickým škle-

bem, s jakým se vymyká všem žánrovým klišé. Album bylo tentokrát vydáno v digitální podobě, avšak pro ty, kteří na hudbě zvláště oceňují její fetišový charakter, vyšla v limitované edici i tato fyzická reprezentace alba: zapečetěný boklet, jenž kromě unikátního kódu ke stažení tracků v mp3 obsahuje též texty a autorskou grafiku.

HOUPACÍ KONĚ

EVEREST

Yannick South Records, 2013, CD

Houpací koně vznikli v roce 1991 v Ústí nad Labem v divokých porevolučních dobách. V počátcích hráli hudbu, která byla stejná jako ta doba – jednoduché rockové písničky s českými texty, boostrovanými kytarami a šíleným baskytaristou.

...ze stanu v našem základním táboře, v Mumii v Ústí nad Labem, nasazujeme mačky a vyrážíme nahoru. Máme novou desku, jmenuje se Everest a je naše šestá řadová. Houpací koně.

Ears&Wind Records
připravuje na rok 2014:

HAVÁRNA

Olomoucká bordelářská kapela Havárna natočila v listopadu 2013 studiový materiál pro novou desku. Titul bude oděn do zcela netradičního balení a měl být pokřtěn na akci Homér's Memorial 10. – 11. ledna 2013 v brněnském klubu Boro. Vydání je z technických důvodů výroby speciálního obalu posunuto.

LUCIE RUŠKOVÁ

Monology křehkého vědomí

Po reedici Závěšova Oběšeného Petra připravuje Ears&Wind Records další knižní titul. Básně v próze Lucie Ruškové s ilustracemi Vladimíra Havrana Smýkala. Předpokládaný termín vydání je v první polovině roku 2014.

NICMOC KVINTET

Deska brněnských hudlařů kolem výtvarníka Vladimíra Havrana Smýkala nesmí v katalogu Ears&Wind Records chybět. Tito nenápadní a přitom velice výstřední rockeři tří generací v těchto dnech natáčejí v mateřském studiu Chlív materiál na svůj debut. Nic moc nečekejte. Předpokládaný termín vydání: Krákor 2014

KRONIKA KRÁKOR 1998–2013

Kniha fotografií, vzpomínek, faktů a drbů + dokumentární DVD z patnácti let festivalu. Předpokládaný termín vydání: Krákor 2014

Dále připravujeme:

THE ROZLADĚNÍ

Jihočeská undergroundová kapela hrála od roku 1988 a zanikla v roce 2002. Posledním koncertním počinem bylo vystoupení v Plešovicích, věnované jejich zesnulému bubeníkovi Pepovi Koubovi. Připravujeme regulérní průřez tvorbou kapely z dochovaných materiálů.

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě drevencikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Recenze: YLO & Hokr

HOKR

Zahřáté brzdy optimismu
CD, 2012, Ears&Wind Records

Brněnské vydavatelství mě nepřestává překvapovat o čemž jste se mohli už několikrát přesvědčit a nepochybuji, že i v budoucnu tomu nebude jinak. Překvapen jsem nejen ze slušně provedených nosičů, ale zejména stylovým záběrem. Fido, šéfík firmičky, se nezdráhá šáhnout pro skrytou hodnotu sem a tam. Díky mu za to!

Přesným příkladem správného vydavatelského kroku je právě

Hokr, mně doposud skrývaná perla (rozdíjet, komu byla předhozena, není nutno, každý to ví). Podle řečnických úšklebků nejednoho povrchního posluchače v mém blízkém okolí, není co poslouchat, protože „všechno už tu bylo, nic nového není,“ nebo „české kapely mě nebaví.“ Nepochybně mají svou pravdu, kterou však pětka na své novince hbitě vyvrací. Art rock se tu lehounce mísí s repetitivními okamžiky, klávesové nápady potkávají v nenápadných miniaturách klasiku, underground v přímém konfliktu s hudbou pater vyšších. Chcete-li opět můj (nějaký) zcestný přírůstek, pak si dovoluji vypíchnout například hudební strukturovanost Progres 2, zemitost Aku-Aku, klávesovou vzornost Precedens. Ač působí sedmero skladeb o stopáži pět až jedenáct minut v zásadě bigbitově, zarputilci ať v sestavě kytaru nehledají. Gro je sestaveno z nápaditých kláves v různých podobách, všudypřítomných saxofonů, preludující baskytary, užitečných bicích, s citem použitých doprovodných zvuků, zajímavých textů podaných výtečným vokálem a dalšími zpěvy, ať již doprovodnými nebo dobarvujícími.

Když k tomu všemu přidám málem strašidelný digipak, nezbyvá mi, než nadšeně svolit k dalšímu poslechu.

*Obyčejný posluchač
(napalmed.blog.cz)*

YLO–AFRICKÝ SLON
Ylo 2.01.3
CD, 2013, samonáklad

Rousínovská kapela Ylo–Africký slon vznikla v roce 1988 a od dob vydání jejich první desky *Domestifikace jižních věcí* uplynulo již 17 let, což bylo v době posledního koncertu kapely Dunaj, kde zpíval bývalý člen Ylo Jiří Kolšovský. Pro Ylo je typický nezaměnitelný hlasový projev Břetislava „Jima“ Jelínka, který v brněnském klubu Boro v roce 2012 oslavil své šedesáté narozeniny.

Přestože neměli žádnou větší koncertní pauzu (Ylo hrávalo například každoročně u Magora ve Vydří), další desku vydali až v roce 2010 (*II*). Aktuální deska 2.01.3 vyšla, jak už název napovídá, roku 2013 a hned se po ní zaprášilo – na festivalu Krákor bylo do půl hodiny vyprodáno 25 exemplářů, které stihli ručně vyrobit. Nová deska je na rozdíl od předešlé celá v mateřštině a obsahuje 9 skladeb, které Ylo již pár let hraje na koncertech, ale ještě nikdy nebyly vydány.

Hned úvodní skladba *Neznámí hrdinové* začíná ponurou ba-

sou, která se však postupně rozplyne ve veselou směsici hudby s až hymnickým zpěvem Jima (*Jeden kýbl ublí, deset cigaret, dení příděl pěti piv a svobody jen co za nebet. A nezpat, co je svědomí, až u srdce někdy zabolí*). Následující hitovka *Ten pán* pojednává o sebevražedných tendencích (*Mám strach, když lidé padají, mám strach – podej mi ruce*) – text je pochmurný, hudba je však hravá a veselá, což upomíná na skvělý debut kapely Narajama „Vytancuj chmury“. Jako z jiného světa zní další kousek *Zpráva* s tajemnou melodií s psychedelickými sci-fi hippie ozvuky. Chytlavá Muckova kytara podbarvena Cedovými klávesami zahajuje brilantní skladbu *Nevěsta* – jedná se o velmi napínavý kousek s vygradovaným rockovým závěrem (*Lásko, lebni si vedle mne a já tě pobladím. Co to je? Co to leží pode mnou? Mrtví mravenci na loži svatebním! Nemohu si pro tebe jít...*). Typickou Jimovkou je *Žalm Davidův* (s vtipným refrémem *Obořelá postava má vlastní matky mě honí po schodech nahoru a zase dolů. Nikdo mi ruku nepodá...*), připomínající jeho Fyzické osoby, což je Jimův oneman projekt suplující (a zvukově připomínající)

kapelu. Typické je zde Jimovo (poly)rytmické tleskání. *Vůně smrti* pojednává o dlouhém umírání v nemocnici a zpomaleném toku času (*Jak je pyšný na svou smrt – on sám zemřel pro lásku*). Opět je zde pro Jima a vůbec celé Ylo typický hymnický refrén podkreslený instrumentálně zdatnými muzikanty. O příběhu klenotníka a odkazu jeho otce pojednává až baladická skladba *Klenotník* s typicky podmanivou kytarou a klávesy. O fascinaci dívkou Lori, stojící na kopci, zpívá Jim v předposlední skladbě *Red Shoes* – skladbě dominuje bublavá basa s temnými klávesy. Největší nářez skýtá závěr alba – skladba *2.01.3*, která hudebně připomíná zmíněný Dunaj – „Po stezkách srdce“. Celá deska představuje fúzi instrumentální hravosti a šibalské temnoty, ideálně sladčené do kompaktního celku s výborným zvukem – jednoznačně se jedná o nejlepší CD těchto rousínovských veličanů – a pozor, prodává se jen za kilo! *Nejvíce je slyšet tikot hodin, snad někdy uslyším ozvěnu tvých kroků. A chtěl bych s tebou dlouho mlčky žít...*

Honza Bartoň (spodniproudy.cz)

Foto YLO z křtu na Krákoru 2013: Zdeněk Vykydal

Za lubem: OSA – komentář

Luboš Džurík ve dvou dílech pořadu Trenčianské bublanie (7. a 10. 11. 2013, najdete v archivu) pro rádio Dráták zpovídal legendární postavu československé alternativní scény Mikoláše Chadímu. Oba díly pořadu jsou koláží vzpomínek a archivních skladeb kapel, jimiž Mikoláš prošel. V závěru druhého dílu Bublania se téma stočí k Ochrannému svazu autorskému (OSA), jehož je Mikoláš horlivý zastánce a opět velmi poutavě a zasvěceně komentuje svůj pobled na věc, mnohé nejasnosti odkrývá. Téma je bezesporu přínosné a kvituji s povděkem že se odborník na slovo vzatý k tématu vyjádřil. Přesto se musím vymezit k mnohému řečenému, a to z pozice člověka z druhé strany barikády.

Proč nemám rád OSA

Nejsem sympatizantem rétoriky jakou možno slyšet nejvíce zřejmě od sympatizantů Pirátské strany, naopak jsem zastáncem autorského práva a ctím vůli autora, jak má být s jeho dílem nakládáno. Sympatičtější než klasický copyright je mi stále populárnější otevřená licence creative commons, kde si autor navolí jak konkrétně si přeje aby bylo s jeho dílem nakládáno, tedy může dát dílo volně všanc, nebo vytvářet licenci až na úroveň ne nepodobnou klasickému copyrightu. Autor je otcem svého díla a je tedy zcela na něm, aby určil jak se s jeho dílem bude zacházet, o tom nemůže být sporu. Byť podle některých je tomu jinak, piráti a jejich příznivci by nejraději všechno uvolnili pro tzv. dobro jakéhosi kolektivního sdílení. Logiku v jejich uvažování nenacházím.

Nesouhlasím s parazitováním na cizím díle. Tím myslím nepřeberné množství revivalových kapel, kdy se muzikanti často chlubí cizím peřím, aniž by cokoliv svého vymysleli. Samozřejmě že tak bývá mnohdy činěno s láskou ke konkrétnímu druhu oblíbené muziky a proti tomu snad nelze nic namítat, horší je případ kdy interpret na cizím díle chce vydělávat a pak je zcela legitimní že existuje někdo

jako OSA a vybere desátek. Pak nezbyvá než věřit, že se k autorům, eventuelně dědicům autorských práv, skutečně dostane odměny. Tyto pochybnosti jsou z mé strany odůvodněné na základě osobní zkušenosti. Když jsme v roce 1998 začali pořádat koncerty, OSA jsme bez řeči platili. Z 99 % jsme se zabývali ryze autorskými projekty a nikdo z účinkujících nebyl v OSA registrovaným autorem, ani si o desátek, na něhož měl z vybraného vstupného nárok, nezažádal. OSA si peníze v souladu s autorským zákonem vzal a nabízí se otázka, kde vybrané peníze skončily? Černá díra?

Můj odpor k OSA nabyl největší intenzity v okamžiku, když jsem si uvědomil jaké má OSA monopolní postavení a jak mu jde autorský zákon na ruku. Existuje oznamovací povinnost, kde se říká, že coby pořadatel musíte deset dní před koncertem na OSA oznámit akci a zaslat repertoárové listy. Nehledě na skutečnost, že koncert je autorský a vystupující s OSA nemají a nechtějí mít nic společného. Svého času jsme to řešili čestným prohlášením, kde se autoři zavázali že v OSA ani jiné autorské organizaci nejsou registrováni, ani jejich prostřednictvím desátek nebudou vymáhat, a to ani tři roky zpětně. Velká podivnost, autorské právo je totiž v tomto případě vymahatelné i zpětně. Proti ohlašovací povinnosti nic nemám, pakliže je odůvodněná, tedy bude se například dít koncert revivalové kapely. V případě, že pořadatel uskuteční koncert interpreta, který je OSA zastupován a autora vyplatí, OSA pořadatele zinkasuje ještě podruhé na základě dodaného repertoárového listu výpočtem ze vstupného nebo na základě minimálního paušálu v případě akce bez vstupného. Nikdy jsem se nedokázal popasovat s touto schizofrenickou situací. Je to podobné, jako když si pozve zedníka, aby vám postavil zeď, zaplatíte mu za práci a dodatečně dostanete fakturu od zednického cechu, protože je v něm řemeslník registrován.

K výše uvedenému ještě jeden příklad který snad dostatečně demonstuje odpor velké části muzikantů a pořadatelů (mnohdy se obě role prolínají) k OSA. Kapela Betonovej pes uspořádala v hospodě narozeniny, kde sami hráli. Inu, přišel agent z OSA, akci prohlásil za nenahlašenu a kapele vyměřil 500 korun poplatek. Měli se snad autoři hudby a textu z Betonovýho psa přihlásit na OSA pro desátek z vybraného poplatku?

Podobných případů je nespočet, zakopanej pes je v tom, že ne každý chce být v OSA, obzvláště pak muzikanti, kteří si někdy zkusili na vlastní pěst udělat koncert, a pak se hrozně divili jak jim OSA komplikuje život. Lidi, co se zabývají realizací nekomerčně laděných koncertů a festivalů, dělají spíš charitu než aby je někdo měl tu drzost označovat za zlatokopy, kteří namlouvají muzikantům jak je nevýhodné stát se součástí OSA. A u malých rádií, kde se hraje ryze autorská hudba tvůrců, kteří s OSA nic mít nechtějí? Je to svobodná vůle každého umělce, pro ostatní je zde množství komerčních rádií. Proč se tedy v případě provozování nekomerčního rádia, hrajícího z databáze autorů, kteří se k OSA staví podobně negativně, domlouvají s úředníky z OSA na menším poplatku za provoz rádia? Pro koho? Za co?

Možná je členství v OSA zdánlivě výhodné, to bylo členství v komunistické straně taky. Přesto se našli lidé, kteří se těchto výhod z morálních důvodů zřekli. Nechtějí si laskavý čtenář uvědomit, že vedle oficiální kulturní scény bude vždy existovat kultura na okraji, kulturní scéna, již se cítím součástí, scéna, která žije bez dotací, bez smluv s OSA, bez oficialit, scéna, která žije skutečně nezávisle, a přestože se nikterak elitářsky neuzavírá, žije svým způsobem sama pro sebe. Nemyslím si, že je příliš požadovat, aby se OSA zaobíral svými ovečkami a přestal se srát do undergroundu, tím nemyslím nějakou pomyslnou nálepku, kterou za sebou někteří vláčí, přesto že se svého druhu stali dávno mainstreamem.

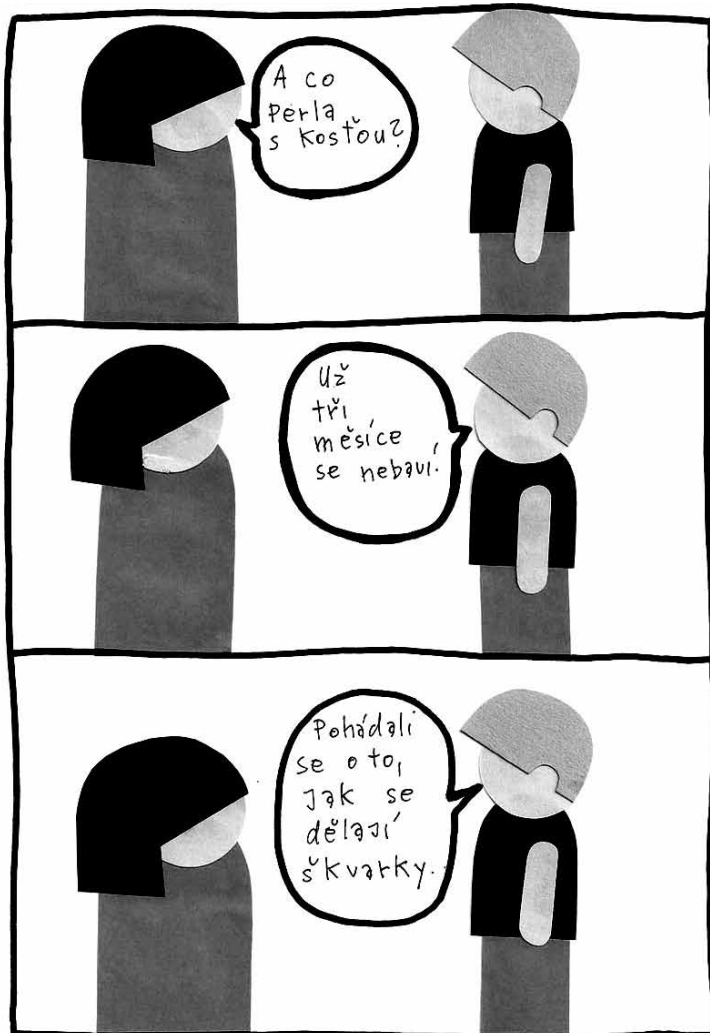
*Text a foto Fido
listopad 2013*

Comics: Vendulka

Vendula Chalánková (*1981 v Přerově). Absolventka pajdáku, FaVU – ateliér Environment, Vladimír Merta, Marián Palla, stáž na AVU, intermediální škola Milana Knížáka, Stáž v ateliéru Intermedia Václava Stratila FaV, a před stáží na Facultad de Bellas Artes de Cuenca ve Španělsku stačila rok pobývat v Indii. V roce 2006 získala Cenu nadání J. M. a Z. Hlávkových a o tři roky později Zlatou stuhu za knihu O ČERVENÉ KARKULCE. Její ilustrace můžeme najít v mnoha periodikách, namátkou: Umělec, Rozrazil, Ex Reflex, Veronica, Kulturní noviny a nepřeberně dalších. Je zastoupena v antologii severočeského komiksu Bublifuk a v mnoha kolektivních katalozích, např. Je Désire, V. Zlinský salon mladých, Sbírkový katalog, Umění přelomu tisíciletí ze sbírek Národní galerie v Praze, Věznice: Místo pro umění / Prison: No Limits for Art a v dalších. Je zastoupena ve sbírkách: Národní galerie Praha, Sbírka Marek, Moravská galerie Brno, www.artbanka.cz, Museum für Angewandte Kunst, Vídeň. Účastnila se řady sympózií a projektů doma i v zahraničí: Malířské sympóziium v Uherském Ostrohu, Cargo – Art in box v Budapešti, Bienále Ilustrací, Bratislava, Utrecht – Brno in comics, Czech Fashion & Design Weekend, Brusel, Belgie. Vystavovala na desítkách samostatných i společných výstav: Galerie Nod Praha, Art Gallery Brno, Galerie Půda Jihlava, Terraca Gallery Londýn, Prem Arts Gallery Berlin, Gallery Space – Tama Art University Tokio. Ilustruje knihy, cédělka, stěny v putykách atd...

Počínaje tímto číslem bude v novinách Uši a Vítr vycházet Vendulčino comicsově dílo po dávkách. Souborné vydání knihy komiksů Venduly Chalánkové očekávejte v lednu na Dřevěné cikádě. drevencikada.cz

Zababóněno: Můj první Vůdštok

aneb jak jsem potkal Jana Floriána

Je to už hodně dávno, někdy v první polovině devadesátých let, když jsem poprvé navštívil Vůdštok a jako hodně jiných vzpomínek z tohoto období, i tuto mám trochu rozostřenou. Ne nadarmo se říká, že kdo si pamatuje devadesáté léta, ten je neprožil.

Byla to fantastická doba. Krátce po konci totality vypadal svět nádherně. Lidi se těšili na světlé zítřky. Všude spousta lásky, drog, levného alkoholu. Nikdo z nás tehdy moc nepracoval. Všichni byli tolerantní a ani policajti nevěděli co mají přesně dělat, takže moc neprudili a nechávali to plynout.

Nevzpomínám si, jak sem se tehdy dozvěděl, že ve Strážovicích se koná akce, ale to pro tento příběh není podstatné. Pravděpodobně mě někdo upozornil v hospodě, jak bylo v těch předfejsbůkových časech obvyklé.

Do Strážovic na hřiště jsem dorazil někdy odpoledne krásného slunečného dne, kapely ještě nehrály, tak sem si dal pivo a pozoroval cvrkot. Vzpomínám si, že tam přijeli nějakí magoři Trabantem, ze kterého předtím odřízli flexou střechu, takže vznikl kabriolet. Docela mě to tehdy zaujalo a považoval sem to za výborný nápad. Pak začaly hrát kapely. Mylím, že tam tehdy hrál Chleba z Kyjova, což byla kapela složená z kyjovských gympláků a byli docela dobří. Z dalších účinkujících si už vzpomínám na jakousi kapelu Na Prst Sádla, kterou sem předtím neznal. Hráli

až někdy ke konci, když už byli všichni v dosti povznesené náladě, a to včetně účinkujících. Nejvíc našrot byl ale jejich „zpěvák“. Schválně sem to dal do úvozovek, protože o žádném zpěvu nemohla být řeč. Byl to takový anorektický týpek, který se motal úplně ožralý s mikrofonem po pódiu, zapomínal texty, furt hrozně řval a nebylo mu vůbec rozumět. Byl sem tedy taky dost opilý, ale i tak mně to přišlo otřesné. Asi v půlce jejich koncertu ho ostatní členové kapely shodili z pódia a zbytek programu dozpíval bubeník. Nutno dodat, že to rozhodně bylo velké plus a nakonec, po tomto opatření, se dali Na Prst Sádla docela poslouchat. No, každopádně sem si je zapamatoval. Až mnohem později sem se dozvěděl, že tím zpěvákem byl Jan Florián, se kterým jsem se později seznámil a stali se z nás dobří přátelé, stejně jako s ostatními členy skupiny Na Prst Sádla. Víím, že jsem mu tehdy tento svůjzázitek vypravoval. On to ale vehementně popíral a tvrdil, že tak to vůbec nebylo. Mylím, že mně tehdy i vyprávěl svoji verzi tohoto příběhu, ale nejspíš byla tak nudná, že jsem ji okamžitě zapomněl.

Tak to je vzpomínka na můj první Vůdštok, doufám, že vás aspoň trochu pobavila a jestli ne, tak zkuste sepsat svoje zážitky z Vůdštoku a poslat je na xpruda@seznam.cz nebo je můžete publikovat sami na těchto stránkách.

Rum, 10. prosinec 2013

Program: Homér's memorial

III. ročník vzpomínkového festivalu
Klub Boro, Brno, 10. a 11. ledna 2014

pátek 10. ledna 2014 od 17:00

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

Psychedelický band z Třebíče vznikl před dvaceti léty, dlouho však spal a znovu vzkříšen byl až na Krákoru v roce 2012. Od té doby stačila kapela natočit dvě studiová alba: *Samochvála přináší rozhodně víc potěšení než samohana* a ultralimitovanou sběratelskou lahůdku *Rouno pelichá*. Frontman kapely Kumis je vyhlášeným turistou, jenž po koncertě obchází pověstná kolečka slávy.

METALURG

Brněnská, přesněji řečeno Chrlická, lo-fi violence parta. Zappova kytara, basa obsluhována krásnou basačkou, bicí, theremin a krákor jak v hrdle, tak na stojanu. Nehrajícím členem kapely je totiž vycpaný kr-kr-krkavec. Kapela má za sebou kvanta samonákladem smažených placek.

FKLETZI

Umělci z Brna jsou známí především díky svým opusům o zvířátkách. Po řadě demonahrávek vydali v roce 2013 konečně dlouho-hrající desku. Řádně tvrdý, inteligentní a vtipný bigbít. Není bez zajímavosti, že basák Calvera tvrdil muziku i v legendární hardcorové Insanii.

YLO-AFRICKÝ SLON

Znamení a zasloužilá kapela z Rousínova patří ke špičkám brněnské alternativy. Soubor založili v roce 1988 Jim Jelínek a Jiří Kolšovský (kapela Dunaj). Po dvou starších deskách, kde vyniká Jimova svahilština, pokřtili v roce 2013 na Krákoru svůj první český zpívaný počín 2.01.3.

TYRŠOVA SPOLEČNOST

Vezměte Hudbu Praha, smíchejte s Garáží a roztaňte publikum, tak nějak by se dala připodobnit hudba Tyršovy společnosti, kapely která je na scéně přes pětadvacet let, byť měla podobně jako předchozí velikáni dlouhou přetržku. Vydali celou řadu desek a dvojdesek včetně archivního dvojkotouče *Studio/Live/Video*, kde se TS představuje ve svých ryze undergroundových počátcích.

JÁ JSEM POZNAL ...

Hrají od počátku let osmdesátých, zpočátku v jejich repertoáru převládaly skladby jejich oblíbenců, později přišli s vlastní hudbou na texty undergroundových básníků Homéra a Ohniska, z čehož po dlouhých letech vznikl debut *Normalizace*, loni vydali u Ears&Wind records titul *U nás na hřbitově*. V současné době hrají v základní sestavě basa, kytara, bicí, takže hudba je ještě zemitější, přímočařejší a drsnější než v éře, kdy sound kapely ozvlášťoval saxofon a klarinet.

sobota 11. ledna 2014 od 17:00

ČOČKA

Kapelu založili Blanka a Karlos (mj. Idiot Crusoe) a od dob vzniku v roce 1993 kapelou prošly desítky hudebníků. Čočka nahrála několik luštěninových kotoučů a v současné době vzniká deska se zhudebněnými naramskými bájemi.

ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO

Inženýr chemie či mistr zednický. Pestrá směs hanáků a valachů. Někdejší vyhaněcí publika se transformovali do kapely, která publikum naopak přitahuje... a pak ten obrovský buben. *Jelena už neulovíš, protože to neumíš ...*

ČESNEKOVÝ HLAVY

Česnekový guru Luboš Vlach, nadnárodní umělec Radim Babák a multiinstrumentální poděs Jan Lamram dali dohromady bezbožnou trojici zbožšťující česnek. Kapela svěžího ducha i dechu.

POSTIŽENÁ OBLAST

Mělnická black-alternativa. Kapela navazuje na typický sound české alternativy 80. a 90. let. Výhradně zhudebněná česká poesie, technická přesvědčivost, absence pozérství a chuť k experimentování.

HAVÁRNA

Někdejší parta vyhulených týpků z putyky U musea, přestože někteří členové opustili nekropoli aby se přistěhovali na periferii metropole kapela nezankla, ale uzrála a natočila dlouho-hrající desku *Óda na piču*, z níž řadu songů Havárna zahraje i tentokrát.

THE MASK

Dědci rockeři z Jihlavy, hlučná kapela se svéráznou angličtinou, ale i jihlavskou mateřštinou.

KONTROLL

Pravidelní hosté festivalu od jeho založení. Duo holubičí. „... *těla se plahočej po těch nejkyslejších prdelích, ale mysl má namířeno do největší fotbalový katedrály. Jedou na traktoru, ale řítěj se dopředu jako ferári. Poslouchat výhradně prodlouženou míchou!*“, píše se k jejich debutové desce Asfalt.

KAPELA SOBOLA II

Éra Kapely Soboly dávno skončila, ovšem během jedné spanilé jízdy na Slovensko se během autorského čtení Marka Soboly na pódiu nacpalo všechno, co mělo alespoň jednu ruku, aby velikána doprovodilo během přednesu. Vzniklo tak volné uskupení lidí kolem básníka a někdejšího zpěváka Kapely Soboly, projektu říkáme Kapela Sobola II. Přijďte I vy.

Revue DNO č. 19 - Hanibal's performance, básnické vstupy: Taťána Maťátková, Bořek Mezník, Martin Sedlák, Jaroslav Stančík, Mína a další... Projekce DVD *Deset let Ears&Wind Records*.

Festivalem provází Marek Sobola.

Doporučujeme:

KRÁKOR
27.–29. 6. 2014
Ostopovice u Brna

DG 307
HOUPACÍ
KONE

OTK

PEACOCK
BALL (SK)

DARREN
EVE (GB)

HAVÁRNA

a mnoho dalších...

šestnáctý ročník. hudba, poesie,
performance a jedno velké divadlo.
za každého počasí i režimu!
podrobný program a informace:
festivalkrakor.cz
spodniproudy.cz

Otevřený dopis

porotě Ceny české hudební kritiky Apollo:

Vážená poroto ceny Apollo,

rádi bychom vám jako kapela poděkovali za nominaci mezi umělce, kteří mají možnost získat letošní cenu. Vážíme si vašeho názoru, že Everest patří mezi to nejlepší, co v roce 2013 v české produkci vyšlo.

Na druhé straně cítíme potřebu předem se vyjádřit k organizaci OSA, jež figuruje mezi hlavními partnery akce. Její působení na české kulturní scéně z našeho pohledu dlouhodobě brzdí celou zdejší nezávislou hudební scénu – především tím, jak zatěžuje organizátory malých a středních hudebních akcí, jakým způsobem vykonává svou zákonem danou povinnost monopolního správce autorského práva a také tím, jak přerozděluje vybrané prostředky. S tím se filozofie naší kapely zásadně rozchází.

Proto bychom chtěli dopředu oznámit, že v případě proměnění naší nominace v získání ceny Apollo 2013 věnujeme peněžní odměnu, kterou laureátovi uděluje právě OSA, na charitativní účely.

Jak přistoupit ke skutečnosti, že OSA je jedním z partnerů cen Apollo, pro nás nebylo lehké rozhodování. Naše zpráva je výsledkem hlubokého kompromisu mezi lidmi v kapele i v jejím nejbližším okolí.

Děkujeme za její respektování.

Za kapelu Houpací koně:

*Jiří Imlauf, Miloslav Kolenatý, Martin Palaščík, Jan Strnad, Petr Kuneš
a Jan Brambůrek*

Tento dopis byl odeslán na členy poroty Ceny Apollo ve středu 11. 12. 2013.

Rádio Dráťák:

NYNÍ VYSÍLÁ NON-STOP

KOMENTOVANÉ POŘADY V ARCHIVU

NEZÁVISLÁ SCÉNA

NALADÍTE NA: DRATAK.CZ

Předplatné Uši a Vítr:

Uši a Vítr vychází nepravidelně, obvykle k příležitostným výjimečným akcím. Běžné rozpětí mezi čísly se ustálilo na dvou měsících. Máte-li zájem o odběr do schránky, můžete si u nás předplatit libovolný počet výtisků. Cena čísla má spodní hranici 25 Kč, porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena (za něco musíme tisknout a něco musíme pít). Např. roční předplatné tedy činí 150 Kč. Předplatitelé navíc získávají zcela zdarma přílohy dodávané k vybraným číslům. Např. toto číslo je doplněno o CD s Homérovým čtením a Muší kalendář. Obvyklá cena tohoto plného čísla je 50 Kč!

Chcete-li své Uši, pište na adresu:

redakceusiavitr@email.cz

Tiráž

Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J.E. Frič v roce 1996, rokem 2012 počínaje vychází jako samizdat s pomocí Boží a přátel
Číslo k festivalu Homér's memorial 2014 připravili: Fido, Honza Bartoň a Milan Hausmann • Volitelnou přílohou čísla je CD Homér – R.I.P.